

25.72x33.36	31	12	עמוד	סופשבוע	מעריב	05/2011	27292303-8
"טלע מרכז טיוע לעולה במשבר סל - 28580"							

מעריב

סופשבוע

ט"ז באייר תשע"א, 20.5.2011

12 ליאת שלזינגר <

הייתי פאנקיסט, הלכתי מכות ברחובות, אבל אני עדיין לא מצליח לבכות

עשר שנים אחרי הפיגוע
בדולפינריום, אלכס נלימוב
נפתח בפעם הראשונה ומצליח
לדבר על החיים בצל המוות
של שתי אחיותיו, יוליה וילנה

18.67x27.46	32	עמוד 12	מערב - סופשבוע	05/2011	27292309-4
"סלע מרכז טיוע לעולה במשבר סל - 28580"					

12 יום זינון

עשר שנים אחרי שאיבד את שתי אחיותי בפיגוע בדולפינריום, אלכס נלימוב פותח הכל. ראיון **ליאת שלזינגר**

נשארתי עם שתי קופסאות

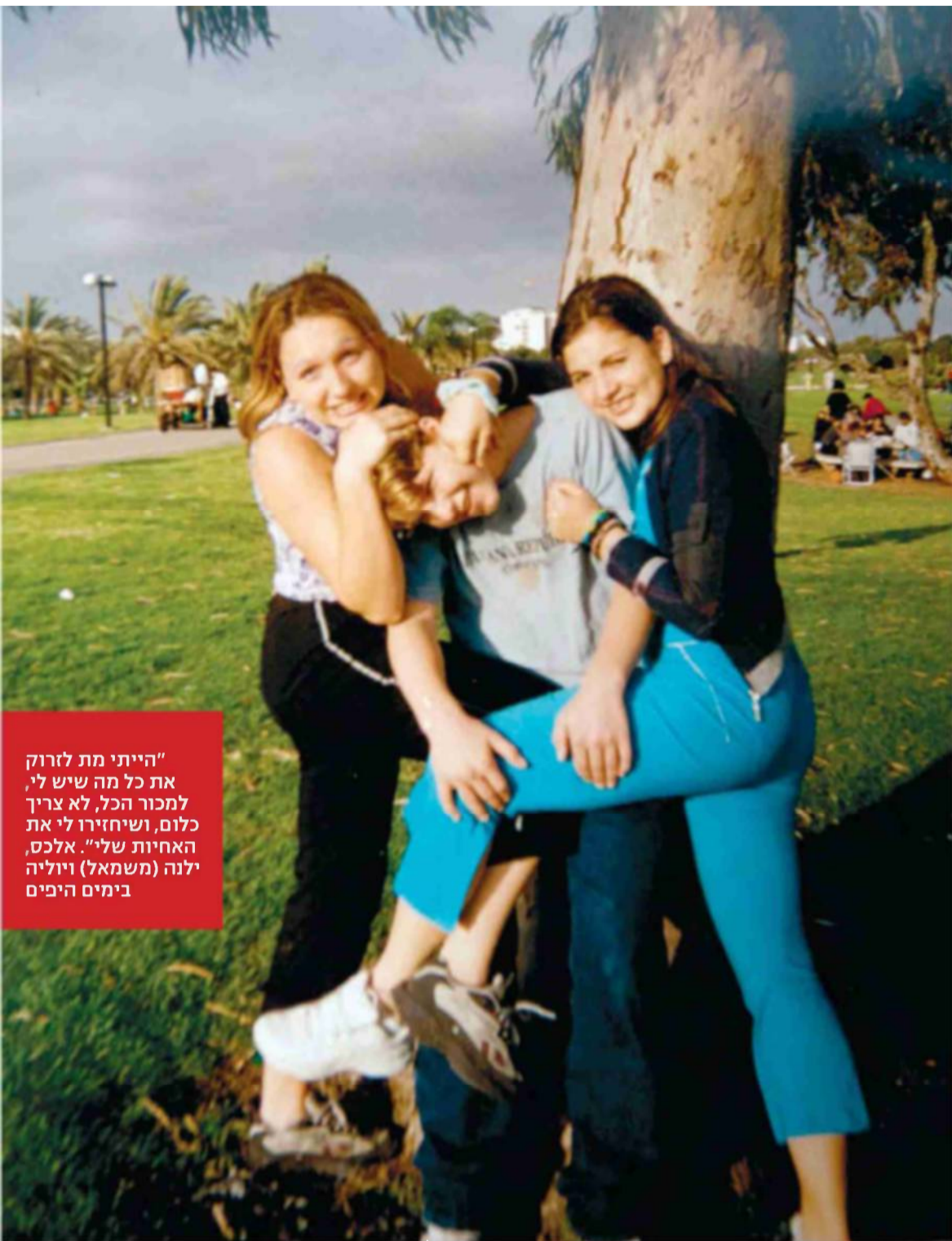
אלכס נלימוב היה בן 14 כששתי אחיותיו, יוליה וילנה, נרצחו בפיגוע בדיסקוטה ליד הדולפינריום בתל אביב. בעשר השנים שחלפו מאז הוא חי כפאנקיסט, חיפש פורקן בחבורות רחוב וניסה להתמודד עם הנאב דרך הרס עצמי ואלכוהול. בראיון ל"סופשבוע" הוא פותח את הפצעים בפעם הראשונה: השקיות באבו נביד, הבני שמסרב לצאת, החיים לבד עם אמא והמפגש הטראומטי עם אבא. רק אל תגידו לו שהפיגוע הזה היה כרטיס הכניסה שלו לחברה הישראלית

27.47x28.63	33	עמוד 12	סופשבוע - מעריב	05/2011	27292314-0
"סלע מרכז סיוע לעולה במשבר סל - 28580"					

"התלייה היא
אמנות בשבילי.
כיף לי לדעת
שאנשים משלמים
בשביל כאב".
אלכס גלימוב

25.55x35.54	34	12	עמוד	סופשבוע	05/2011	27292316-2
"טלע מרכז סיוע לעולה במשבר טל - 28580"						

"הייתי מת לזרוק את כל מה שיש לי, למכור הכל, לא צריך כלום, ושיחזירו לי את האחיות שלי". אלכס, ילנה (משמאל) ויוליה בימים היפים

נסענו ברכב בדממה. אמא מלמלה לעצמה דברים שלא הצלחתי להבין. הקשבתי לחדשות ברדיו. הכתבים דיברו על הפייגוע ואני רק אמרתי לעצמי שהכל יהיה בסדר. מותומרת, זה האחיות שלי פה. הן חייבות להיות בסדר. הייתי בטוח שהן תכף מתקשרות אלינו מהבית. מהדולפינריום אני זוכר הרבה בלגן. הכל היה שבור. ראיתי מלא חורים בקיר. היו כמה גורפות בשקיות, מישו מובל לאמבולנס. לא מצאתי את האחיות. שאלנו לאן מביאים את הפצועים והתחלנו לנסוע בין בתי חולים. היינו באיכילוב ולא היה כלום. נסענו לבילינסון ולא היה כלום. עד שבסוף אמרו לנו ללכת לאבו כביר. כש הגענו לשם, ראינו משפחות יושבות על המדרכה. אמא שלי נכנסה ואני קפצתי ואמרתי שגם אני רוצה. אמרו לי 'אסור, אתה קטן'. אמא שלי הלכה לשם ואחרי 15 דקות היא חזרה. היו לה בידיים שתי שקיות פלסטיק, שקיות אוכל כאלה. אחת של יוליה, והשנייה של ילנה, ובתוכן צמידים ושרשראות. היא אמרה לי: 'האחיות נפטרו'. זה כל מה שנשאר".

עשר שנים אחרי, אלכס נלימוב, 24, כבר לא מחכה שהאחיות שלו יתקשרו. הפיגוע ב"דולפי דיסקו", מועדון הריקודים במתחם הדולפינריום בתל אביב שהיה פופולרי בקרב העולים מרוסיה, קטל את חייהם של 21 צעירים, בהן שתי אחיותיו: יוליה (16) וילנה (18). למעט אחד, כל ההרוגים היו עולים חדשים.

ביום הויכרון האחרון שהה נלימוב לכד בדירתו. בטלוויזיה רצו שחקני הכדורגל על הרשא הירוק של הפלייסטיישן. את הטלפון הוא מרחיק, מסנן שיחות טורדניות והצקות אחרות. אנחנו נפגשים בצהריים, קצת אחרי הצפירה. "אני אוהב את זה", הוא אומר ומדליק סיגרייה. "כשפתאום כל הארץ נעצרת. אתה מסתכל על הארמה ואף אחד לא מפריע לך, ואת הדקה הזו אני מקדיש כדי להיות איתן. יש רבר שאני תמיד נזכר בו: יום הויכרון בבית ספר, כששלושתנו היינו הולכים יחד לטקס. הייתה לנו תמיד חולצה לבנה, כל הסיפור. הצפירה מזכירה לי שהיינו כולנו באותו בית ספר. שהיינו ביחד".

הדרך אל השקט העצמי הזה לא הייתה פשוטה. אחרי הפייגוע נלימוב נסגר בתוך עצמו. לא רוצה לדבר, רוצה לפרוק. לא מוכן להקשיב, רוצה לשתות. המילים הגבוהות לא יחזירו לו את האחיות, החיבוק של משפחת השכול לא מנחם ילד בן 14 בחופש הגדול. בסוף שנת הלימודים הוא מצא את עצמו עם 12 ציוני נכשל בכל המקצועות. הוא תכנן לעצמו את שביל הבריחה, הצטרף לחבורת פאנקיסטים והחל להסתובב

וורקה בעיקר. היינו ילדים פאנקיסטים כאלה שצועקים 'פאק דה סיסטם'. צריך להשתכר. בוא נלך לקנות וורקה, נבקש כסף מאנשים ברחוב ונקנה את הוורקה הכי טובה. זה בעיקר נתן לי תדמית של חוליגן".

וזה מה שרציית?

"ההגנה שתמיד הייתה לי נעלמה, אז הרגשתי שאני חייב להיות פאנקיסט קשוח ושיכור שיכול ללכת מכות אם מישו אומר לו משהו לא יפה. בשבילי זו הייתה בריחה. לברוח מכל האנשים שדורשים ממני ומחייבים אותי ללימודים ורורים ממני את מיטבי, ואני רק נכשלת".

אלימות?

"ברוך כלל כן. פחות אהבתי מכות ופחדתי תמיד. פחדתי למות. תמיד היו מכות בין פאנקיסטים לערסים. אבל המכות הכי מפחידות היו עם הסקינהרס, הניאונאצים מפתח תקווה. היה הרבה סיפורים איתם. הם היו חבורה של רוסים. אחר כך הם כולם היו בתקשורת ונעצרו. ערב אחד היו איתם מכות אלימות במיוחד בכיכר דיונוגוף, כשהניאו נאצים באו עם בקבוקי תבערה והפאנקיסטים זרקו עליהם בקבוקי בירות. היו הרבה פציעות".

איך אמא שלך הגיבה לזה שהפכת לפאנקיסט?

"היא שאלה אותי 'שביל מה אתה צריך את זה?'. היא התעצבנה על עגילים או קעקועים חדשים שהייתי עושה, אבל כל הזמן אמרה 'זה יעבור לך'. כשהייתי מגיע לפגישות של משפחות הקורבנות ליד הדולפינריום, היו מסתכלים עליי קצת מוזר. היו לוקחים אותי לצד ואומרים לי שאני צריך להתאפס. שזה לא יפה מה שאני עושה, וגם ככה אמא שלי סובלת. אם אמא שלי סובלת, היא תגיד לי את זה. לא הייתי עונה, אבל חשבתי, 'זה מה שאני רוצה, לפחות תנו לי את זה'".

אז נלימוב הלך עד הקצה, אבל אף פעם לא קפץ באמת. דאג לא להסתכר או להיפצע. תמיד חזר הביתה לאמא. לאחר שהשתחרר מהצבא ("רוב הזמן הייתי עציץ") הבין שהוא צריך לשחרר קצת מהמטען שיושב לו על הלכ. הוא החל לנהל שיחות עם אמו, מנסה להבין מה הציפיות שלה ממנו.

ברחבי תל אביב. במקום לחפור בכאב הוא חרט על העור. הוסיף שמונה קעקועים ועשה עשרה פירסינגים בכל הגוף, חלקם במחששה של בית הספר.

"אחרי הפיגוע הכנתי שנשארתי לבד. מורה אחד הכניס לי לראש ש'אתה נשארתי לבד עם אמא ועכשיו אתה חייב לעשות הכל כדי שהיא תהיה שמחה'. הכל תלוי בך".

הרבה משקל על הכתפיים.

"המון. עד גיל 21 הלכתי איתו. אחרי הפיגוע ניסיתי למצוא את עצמי. ניסיתי למצוא, לא יודע, איזושהי פגיעה רגשית וגם מוחית שאיכשהו משנה את צורת הראייה. ניסיתי להתנחם בפאנק. רצייתי לחיות בלי חוקים כי לחצו עליי. בפאנק ראיתי קצת חופש. למרות שבגיל 15 אתה פאנקיסט מסריח שמשתכר כל יום והולך למקרונל'ס לאכול את השאריות. אבל אני לא מתבייש בזה. היינו מסתובבים הרבה בסנטר, בכיכר דיונוגוף".

ממה ברחת?

"הרגשתי שבפאנק אף אחד לא מכיר אותי. רצייתי שאנשים לא ידעו מי אני. יכולתי להיות מה שאני רוצה. לא ילד ממשפחה שכולה אף אחד לא ידע. הפאנק מבודד אותך. אתה משתכר ומשכר את המוח שלך. אתה פחות זוכר. אתה הולך למקום של שכרות שאתה לא חושב על מה קרה או מה יקרה".

סמים?

"ניסיתי רק קצת גראס. בסמים קשים לא נגעתי. שותים

"יוליה הייתה בלגניסטית, ערסית כזאת, בחורה עם הרבה כוח. היא אהבה צמידים צבעוניים ושרשרות של ח"י. היו לה הרבה חברים. אם הייתה מרימה טלפון, כל שכונת התקווה הייתה קמה בשבילה. ילנה הייתה יותר רגישה ואחראית. היה לי כיף לדבר איתה"

25.56x35.81	35	12	עמוד	טופשבוט	05/2011	27292323-0
"סלע מרכז סיוע לעולה במשבר טל - 28580"						

"רק לפני שנה הבנתי כמה היא חזקה". אלה נלימוב

"הם היו מבודדים, לא הייתה להם רשת תמיכה שיש לישראל ותיק"

ארגון סל"ע (סיוע לעולה) לקח על עצמו את משימת הסיוע למשפחות הקורבנות בדולפינריום

ובגדים) ועד לליווי בתהליך שיקום ארוך טווח. "פגשתי את אלה באיכילוב כשהיא מגסה לאתר את הבנות שלה. הסתובבתי סביבה שלוש פעמים ולא יכולתי לקלוט שהיא מדברת על שתי בנות. זה היה כל כך נורא ובלתי נתפס", מספרת רות בריאון, מייסדת ומנכ"לית הארגון. "הבידוד של העולים מחבר המדינות באותה תקופה היה נורא. השכנים לא הכירו אותם, לא היה קשר עם חברים לעבודה. הם היו מבודדים וזקוקים לעזרה משמעותית בשפה, ולא הייתה להם רשת תמיכה שיש לישראל ותיק.

"אני זוכרת שדיברו אז על זה שעכשיו יש להם 'כרטיס כניסה' לחברה הישראלית בגלל הפייגוע. ואני חשבתי שהם לא זקוקים לשום כרטיס כניסה. עצם העובדה שהגיעו לישראל או מרת שהם הגיעו הביתה, ובעת צרה מישהו צריך להיות איתך. כצברית, הרגשתי שהיה לי קשה לעכל מילים כאלה מפני

שבנייני הם לא היו זקוקים לכרטיס כניסה. בסופו של דבר, החברה הישראלית הוכיחה את עצמה בהזדהות, בהתנדבות, בתרומות רבות ובתמיכה רבה בקורבנות הפיגוע."

"עשר השנים הללו חלפו כאילו זה היה אתמול", אומרת אלה נלימוב, אמא של יוליה, ילנה ואלכס. "הן תמיד חסרות. הכאב הזה לא הולך לשום מקום. אי אפשר לשכוח את זה, אבל אני ממשיכה בשביל הבנות שלי. שיראה שאמא בסדר ואמא בריאה. אני הולכת לחדר כושר, למדתי נהיגה. לא יושבת בבית. לשבת לבר בבית בין ארבעה קירות עם התמונות שלהן זה קשה. אבל כשאני באה הביתה מאוחר, אני יושבת ומס'תכלת על התמונות. אני רוצה שהבנות שלי יראו איך אני ממשיכה. שיהיה לו חשק לעשות אותו דבר. אני נותנת לו דוגמה. אין לי ברירה. אני צריכה להמשיך. לזכור אותן כי אסור שנשכח."

ארגון סל"ע (מרכז סיוע לעולה) עזר לאלה נלימוב בשעות הקשות ביותר לאחר הפיגוע. המרכז מסיע לעולים מבחינה רגשית, כלכלית ומעשית, ורבים ממטופליו הם קורבנות משפחות הדולפינריום. בארגון מתנדבים עובדים סוציאליים, פסיכולוגים ואנשי סיוע, שביקרו את הפצועים בבתי החולים וליוו את המשפחות באבו כביר. המרכז מעניק סיוע למשפחות שחוו אסונות כמו פיגועים, תאונות דרכים ולעתים אלימות כגון רצח במשפחה, ומעניק החל מסיוע בסיסי (מזון

אלה נלימוב:
"הכאב הזה לא הולך לשום מקום, אבל אני ממשיכה בשביל הבנות שלי. שיראה שאמא בסדר ואמא בריאה. אני הולכת לחדר כושר, למדתי נהיגה. לא יושבת בבית. לשבת לבד בבית בין ארבעה קירות עם התמונות שלהן זה קשה"

"מה שלא דרדר אותי באמת זה המחשבה שאני צריך להישאר חזק בשביל אמא. היא אמרה לי, 'תעשה מה שאתה מחליט'. לא אכפת לה אם יהיה לי תואר. העיקר שאהיה בריא. כמו בן שאני אלמד ואנסה להביא דיפלומות כדי שהיא תשמת. אבל יותר מזה, ישמח אותה שאני הולך לבחירות שלי. אפילו היא התמכרה קצת ועשתה קעקוע ברגל וביד. רק לפני שנה הבנתי עד כמה שאמא שלי חזקה והיה לה את הכוח להמשיך. היא נתנה את כל תשומת הלב לי. לפני שבוע, ביוםולדת שלה, אמרתי לה שהבנות יודעו כמה שאני אוהב אותה וכמה שהיא פשוט מדהימה. וואו."

היום הוא מתמחה בכאב של אנשים אחרים. לאחר הצבא החל לעבוד כפירסר מקצועי במכון לקעקועים, ועבר הכשרה בתליית אנשים כחלק מתנועת ה"Body Suspencion". במקביל הוא עובד בהפקות של משרדי פרסום, וחולם לפתוח סטודיו לפירסינג משלו. "זאת אמנות בשבילי. כיף לי לדעת שאנשים משלמים בשביל כאב. כואב להם, אבל הם סובלים את זה. כשהייתי עושה לעצמי עגילים וקעקועים זה היה כואב, אבל אני אוהב את האפטר. התחושה של עשית את זה, אתה שלם עם עצמך. עברת את זה, ואתה יכול לעבור עוד שלב חיים. זה כמו ללכת על גחלים."

חזקות, אבל חלשות

הם עלו לישראל ב-1995. אמו אלה, שהייתה בתהליכי גירושין מאביו, עלתה יחד עם הסבתא ושלושת הילדים. "מרוסיה אני זוכר את הרברים הרגילים: גן, בית ספר, קור, זיהום אוויר. גרנו בהרי אורל, סמוך לסיביר. אמא שלי עבדה באותו הזמן בקונדריטוריה ואבא עבד במפעל. כל הרוסים עברו או במפעלים."

איך הייתה הקליטה בישראל?

"לא הבנתי אז מה קורה. הייתי בן תשע ולא התווכחתי הרבה. ברוסיה מתחנכים אותך ל'מה שיש, עם זה תחיה'. זאת התרבות. הגעתי לארץ, שמחתי מאוד מהשמש, מהים. מצאנו דירה בשכונת שפירא, ואחרי זה עברנו לתקווה. תוך שנה אני והאחיות שלי ידענו לרבר עברית."

איך התייחסו אליכם הילדים הישראליים?

"בבית ספר היו בעיות. היינו עולים חדשים ועם רוסים תמיד היו ריבים. אני זוכר הרבה כאפות ומכות בגלל כדורגל והרבה ערסים קטנים. טוב, שכונת התקווה, זה קצת אזור בעייתי. הייתי תה גזענות. תמיד קראו לי 'רוסי מסריח', וככה למדתי ש'כל הרוסיות זונות'. לא נתתי לזה תשומת לב יותר מדי. ידעתי למה הם כועסים. באנו לארץ, התיישבנו להם על המקום. סבבה, אין בעיה. תבואו לרוסיה אותו דבר. ידעתי שהם לא שונאים אותי."

25.56x35.58	36	12	עמוד	סופשבוע	05/2011	27292334-2
"סלע מרכז סיוע לעולה במשבר סל - 28580"						

"האמת שלא קלטתי מה קרה". זירת הפיגוע בדולפינריום צילום: ברקאי וולפסון

"אבא אמר לי שיותר טוב שיוליה הייתה נשארת ואני הייתי נהרג, כי הוא אהב אותה יותר. שמעתי אותו והייתי בשוק, לא ידעתי איך להגיב. זה לא נשמע הגיוני, נכון? חשבתי על זה וניסיתי להגיע למסקנות. איך אתה יכול להגיד דבר כזה? זה גרם לי להיכנס עוד יותר פנימה לתוך עצמי"

אולי פחדו מאיתנו, כי מה שלא מוכר - מפחיד". המצב הכלכלי היה קשה. אמו עבדה כמזכירה וניקתה משרדים. יוליה וילנה היו מגיעות לבילות כדי לעזור לה. בשעות היום הן היו ממלצרות. נלימוב עבד כבר בגיל עשר כסבל בשוק, מרוויח כמה גרושים ליום. "אמא שלי ניסתה להביא לנו הכל ולעזור לנו כמה שאפשר. היה ברור שאין כסף, ושאלו מה לבקש מאמא שתקנה לי משהו בקניון כי אין ממה. הייתה לנו דירה של שני חדרים בתקווה. אף אחד לא חלם על חדר משלו. אני ישנתי עם ילנה בחדר או עם אמא במיטה. ככה חיינו. לא היה מחשב, ובטלוויזיה נתנו לסבתא לראות את הסדרות שלה. רוב הזמן היינו ברחוב".

גיש את הניתוק שבו חיו עולי חבר המדינות ביחס לחברה הישראלית: מצד אחד נדחים על ידי החברה הקולטת שלא באמת מקבלת אותם, מצד שני - לא ממש רוצים להשתלב. הפיגוע, שנחשב ל"טבילת האש" של העולים הרוסים בחברה הישראלית, הציף מחדש את הפערים. באותו ליל שישי הגיע אלכס הביתה מאוחר, לאחר שרכב קצת על סקיטבורד עם חברים. שעה קלה קודם לכן עזבו אחד יותיו את הבית, בדרך למסיבה. הוא זוכר שהן אהבו להתגנדר ולהתאפר, ונהגו להכין אינספור שרשראות וצמידים מחרוזים. גם אמו יצאה לבילוי. כשהטלפון צלצל, באמצע הלילה, היי תה על הקו אחת מחברותיה של יוליה. היא לא הצליחה לתפוס אותה. "תדליק טלוויזיה" אמרה לו. אלכס: "פתחתי ערוץ 2 וראיתי שהיה פיגוע בדולפינריום ועל המסך יש מלא אמברי לנסים, דיווחים על פצועים, הרוגים, הכל בלגן אחד גדול. יד עתי שהן שם. אני חושב מה לעשות. טלפון ליוליה, סגור. טלפון פון ליולנה, סגור. אני מתקשר שוב ושוב והן לא עונות. בסוף דיברתי עם אמא שלי. היא אמרה שהיא באה לאסוף אותי".

שקשה לה וניסתה להיות חזקה כדי לשמור על עצמה. היא לא הייתה צריכה שמירה. היו לה הרבה חברים ואהבו אותה מאוד. אם הייתה מרימה טלפון כל שכונת התקווה הייתה קמה בשבילה. ילנה, לעומת זאת, הייתה יותר רגישה ואחראית. היה לי כיף לדבר איתה. היא הייתה לומדת ועושה שיעורים, וממנה קיבלתי דוגמה לכך שצריך לעשות שיעורי בית. אני זוכר שלשתייהן היו הרבה חברים והרבה מחוזרים והן אהבו לבלות. בסופו של דבר אני חושב ששתייהן היו חזקות, אבל חלשות".

איך היה להיות הקטן מבין שתי אחיות?
"תמיד ידעתי שיש מישהו שמגן עליי. היה לי גב. הן בנות והכירו הרבה אנשים. היו להן הרבה חברים ערסים, קווקזים ובוכרים. כל המאפיות שם. אותי הכירו אותי כאח הקטן של יוליה וילנה, ובגלל זה לא הטרידו אותי יותר מדי. כשהיו לי ריבים עם אנשים, תמיד הייתי מתקשר לאחיות שלי, והן היו עושות שני טלפונים והיו עוזבים אותי בשקט. פעם גנבו לי את הפלאפון. האחיות שלי טיפלו במצב. אמנם את הטלפון לא קיבלתי בחזרה, אבל נתנו לי 150 שקל על עוגמת נפש. הייתי מבסוט, זה גאווה שהן שומרות עליי".

למה זה חשוב, להיות חזק?
"כשהגענו לארץ הבנו שאנחנו צריכים להיות חזקים. אני, בגלל ששמרו עליי, לא שמתי לב שאני צריך לשמור על עצמי. פה הכל דרך קומבינות. צריך כוח במדינה כדי להצליח כדי שלא ידרכו עליך. צריך להיות קשוחים, כי אמא פה לבר. יד ענו שאנחנו לא יכולים להיות מין כוסיות כאלה שבאות לאמא לבכות על כמה שקשה לנו".

איך הן היו?
"יוליה הייתה בלגניסטית וממנה קיבלתי ממנה את הבלגן. קצת ערסית כזאת, בחורה עם הרבה כוח. היא אהבה צמיגים דים צבעוניים ושרשרות של ח". אולי זה בגלל שהיא ראתה

"יהיה מופע פיצוץ"

על מה חשבתי?
"הייתי מלא תקוות שהכל בסדר. לא הבנתי מה קרה. מה הת- פוצץ? אולי הם בסדר. חיפשתי בטלוויזיה רק לראות את הפנים שלהן".
הוא לא מצא אותן בטלוויזיה, גם לא בזירת הפיגוע או בכתי החולים השונים. באבו ככיר, אותם צמידים שהיו סימן ההי- כר שלהן, עזרו לזהות אותן לאחר מותן. כשחזרו לביתם, הוא נכנס לחדרו והביט במיטה הריקה והמסודרת שהשאירה אחד ריה ילנה, המקושטת בדוכים שאהבה. "האמת שלא קלטתי מה קרה. הייתי בשוק טוטאלי. כשחזרנו הביתה כבר היה בוקר ואמא שלי סיפרה לסבתא והיה הרבה ככי. אני זוכר שהסת- כלתי על מה שנשאר מהן, ופשוט לא האמנתי. לא בכיתי. לא

באותו 1 ביוני 2001 ארוך, יצאו ילנה ויוליה, שנהגו לבלות יחד, אל מועדון ה"דיסקו דולפי" הסמוך לדולפינריום. בכני- סה למועדון עמדו עוד עשרות רבות של נערים ונערות, יוצאי חבר המדינות, שביקשו להיכנס פנימה, רבים מהם תלמידי התיכון שבה מופת בתל אביב. יוליה וילנה הגיעו מוקדם כדי להיכנס חינם. בכניסה למועדון, כך נאמר לאלכס, עמד גם המחבל, שאמר לצעירים שחיכו בתור שהוא בא לעשות "מופע פיצוץ". זמן קצר לאחר מכן הופעל המטען שנשא על גופו. הפצצה הקטלנית, שהוטמנו בה גם ברגים ומסמרים רבים, הפכה את הפגיעות בנערים לחמורות במיוחד. הפיגוע נצרב בזיכרון הלאומי כאחד הקשים ביותר באינתיפאדה השנייה, סימל את משבר הזהות שחוו בני העלייה הרוסית ובעיקר הד-

↓
"חשוב לי שלא ירחמו עליי". אלכס (משמאל) בשלושים לילנה ויוליה צילום: נעם וינד

25.53x35.15	37	12	עמוד	סופשבוע	05/2011	27292346-5
"סלע מרכז סיוע לעולה במשבר סל - 28580"						

"לא הייתי מסוגל להגיד לאנשים 'תעזבו אותי בשקט'... ההלוויה של ילנה וילנה צילום: ראובן קסטרו

"אני זוכר שהסתכלתי על מה שנשאר מהן, ופשוט לא האמנתי. לא בכיתי. לא הבנתי בכלל. אני חושב שזה קשור לאופי הרוסי. בעשר השנים האלה בכיתי אולי פעם אחת. לא בכיתי ממש על האחיות שלי. מגיל קטן שומרים עלינו שלא נבכה יותר מדי. לא להיות מפונק. לקבל את מה שיש"

בנות. אחרי שהן מתו לא פתחתי אותם."

תמונותיהן של האחיות ניבטות מן הקירות. "היה לי קשה לראות אותן לידי. הייתי יושב ומסתכל על התמונה ולא הצ' לחתי להגיד כלום. אני מסתכל עליהן והן מסתכלות עליי. היה לי פחד של 'מה אתה מטומטם? תדבר עם תמונה עכשיו? הן לא יכולות לענות לך'. אבל לפעמים כן הייתי אומר להן 'לילה טוב', 'בוקר טוב'. זה עשה לי הרגשה טובה. זו תמונה, אני מבין את זה, אבל אני שמח שאמרת להן 'בוקר טוב' וכל מיני כאלה". בכיתו החדש, אותו הוא חולק עם שותפה, הוא לא מחזיק אף תמונה שלהן. "אם אסתכל על התמונה אראה אותן בגיל 16 וזה לא מה שהן צריכות להיות עכשיו. אני מעדיף לחשוב שהן גדולות גם".

מתי הן הכי חסרות לך?

"כששואלים אותי אם יש לי אח או אחות, מיד עולה לי התמונה שלהן. אני תמיד נתקע בשאלה הזאת. בדרך כלל אני אומר 'לא. אין לי'. אני משתדל לא להרחיב את הסיפור, כדי שלא יתחילו שאלות ורחמים וכל מיני שטויות כאלה. לדעתי, יש לי אחיות. הן תמיד יהיו אחיות שלי. הן היו איתי. הן אצלי במוח, הן אצלי בלב. אני תמיד חושב עליהן. הן מחזיקות אותי ואני לא יודע מה הן היו רוצות שאהיה עכשיו. אני מאמין שהן מסתכלות ואומרות 'סבבה, עשית טוב'. החלום שלי הוא לקעקע על הגב את שתי האחיות שלי בתור מלאכיות שומרות. ככה הן תמיד יהיו איתי".

עשר שנים אחרי הפיגוע, מה אתה מרגיש?

"זה שוק, הידיעה שאתה עשר שנים בלי אחיות. אי אפשר להחזיר אותן והחיים נמשכים. הייתי מת לזרוק את כל מה שיש לי, למכור הכל, לא צריך כלום, ושיחזי' רו לי את האחיות שלי. אנחנו נסדר. ברור שנתאבל כל החיים ונהיה בדאון ובדיכאון, אבל בן אדם צריך לחשוב. אתה חי, יש לך את החיים שלך, יש לך גורל ויש לך דרך. תנסה ללכת בה ולזכור רק את הדברים הטובים. ככה אני משתדל להרגיש".

זרקתי אותו מהחלון. הוא אמר לי שיותר טוב שיליה הייתי נשאת ואני הייתי נהרג, כי הוא אהב אותה יותר. שמעתי אותו והייתי בשוק, לא ידעתי איך להגיב. לא באמת הייתי יכול לזרוק אותו מהמרפסת, כי הייתי חלש וקטן. זה לא נשמע הגיוני, נכון? חשבתי על זה וניסיתי להגיע למסקנות. איך אתה יכול להגיד דבר כזה? זה גרם לי להיכנס עוד יותר פנימה לתוך עצמי".

בכל השנים שעברו הוא לא בכה. גם היום הוא מדבר באי פוק עצור. אותו איפוק שהדהים את הישראלים שצפו בתגור בות של משפחות הקרבנות לאחר הפיגוע. "אני חושב שזה קשור לאופי הרוסי. בעשר השנים האלה בכיתי אולי פעם אחת. לא בכיתי ממש על האחיות שלי. מגיל קטן שומרים עלינו שלא נבכה יותר מדי. לא להיות מפונק. לקבל את מה שיש".

דיברו הרבה על כך שהפיגוע הדגיש את הניתוק בין העולים מחבר המדינות לחברה הישראלית, ועל כך שהפיגוע פייס את הנתק.

"אני מעריך את זה, אבל לדעתי היה אפשר להשתמש באי רועים אחרים ולא בפיגוע מטורף שהורג 21 עולים מרוסי יה כדי להכניס אותנו לתוך החברה. זה שגם אנחנו נפגענו פה נתן את האפשרות להכניס את הרוסים לחברה הישרא' לית. סבבה, נפגענו, אבל מה אם היינו נשארים ברוסיה, כמו שיש ישראלים תמיד אומרים? הרגשתי שזה קצת ציני".

אתה מרגיש יותר ישראלי בעקבות זה?

"ממש לא. זה לא מדבר אליי, הדברים האלה. אחרי הפיגוע שמעתי רוק רוק, ודיברנו רוסית בעיקר, למרות שהיו לי חברים ישראלים".

שנה לאחר הפיגוע הוא עבר עם אמו לראשון לציון. את החפצים של ילנה וילנה שמרה האם אלה בפניה מיוחד בס' לון. "יש קופסה של ילנה ויש קופסה של ילנה. היומנים שלהן שם. כשהייתי קטן הייתי מדפדף בהם, סתם כדי לדעת מה קורה, אולי כתבו עליי משהו. הן היו כותבות על בחורים חמודים, על סקס הראשון, על וודקה, מועדונים. דברים של

הבנתי בכלל. הרגשתי שזה בטח לא נכון, וזה לא יכול להיות האחיות שלי. הן חייבות להיות שלמות ובריאות כי זה שלי. אנחנו משפחה. כשאמא יצאה עם השקיות זה היה מטורף. בשי בילי זה היה לא מובן. למה נשאר רק זה? איפה האחיות שלי? הרגשתי שאני חייב לראות אותן, לא משנה באיזה מצב הן".

למה?

"כדי לראות שאין אותן כבר. שהן לא נושמות, שהמוח שלהן לא פועל, שהלב לא דופק. אבל אני מבין שלילד בן 14 לא מראים גופות. אחרי שלוש שנים אמא שלי סיפרה מה היא ראתה. אחרי זה הבנתי שלילד לא כדאי לראות את זה. היא סיפרה שהן לא היו שלמות כשהיא ראתה אותן. אני ניס' תי לעכל את זה, ורק מהדמיון נבהלתי והיו לי צמרמורות. הלוויה עזרה לי להבין שזה אמיתי".

ללוויה הגיעו מאות אנשים, חברים, מורים, וגם לא מעט פוליטיקאים שנשארו נאומים חוצבי להבות. הסיפור על אחי יות שנרצחו הביא התעניינות תקשורתית עצומה וכל המבטים הופנו אליו, האח הקטן, בן יחיד שנותר לאמו. "לא דיברתי עם אף אחד, אבל כולם ניסו לדבר איתי. כולם באו אליי וניסו לתמוך בי. עובדים סוציאליים ואנשים מבוגרים שאין לי מושג מי הם, כולם מסכיבי, לוחצים לי על הראש ולא נותנים לי זמן לחשוב מה באמת קרה. לא הייתי מסוגל להגיד לאנשים 'תע' זבו אותי בשקט'. במיוחד בשבעה. ניסו כל הזמן להסביר לי שהחיים נמשכים. שעשכשו אנחנו משפחה שכולה".

מה אתה זוכר מהתקופה הזאת?

"שהבית קטן, ויש המון אנשים. עשרות אנשים. אני לא אוהב אנשים שסתם באים. היו כמובן חברים תומכים, אבל גם הרבה שסתם הסתובבו סקרנים ואמרו לי 'רוצה סיגריה?', 'רוצה קולה?'. אני רוצה שתעזבו אותי בשקט. כל המשפחה הייתה בשוק, וזה פעם ראשונה, אנחנו לא יורעים איך להתנהג בשבעה. לא נולד' נו פה בארץ. כל החיבוק הזה, לא היה לי ברור. כולם רצו לתמוך ולתרום כסף. סבבה, באתם לעזור, תגידו מילה טובה. לא צריך כסף. כל העולם מתנהג ככה. אמא לילד קטן, כשהילד בוכה, היא קונה לו משהו. היא משתמשת בכסף כדי להרגיע את הילד. ככה אנשים חושבים שאפשר לנחם אותנו בכסף".

הרגשתי שמרחמים עליכם?

"לא הרגשתי, זה היה ככה. גם היום לפעמים אני מסתכל על אנשים והם מרחמים עליי. זה לא נעים. אני לא אוהב את זה שמסתכלים עליי בקטע של 'איזה מסכן' ומצקצקים בל' שון. בגלל זה אני לא מדבר על זה עם אנשים. זה לא שאני מתבייש, זה שאני מפחד שירחמו עליי. חשוב לי שלא ירחמו עליי. זה לא עוזר לי".

סבבה, עשית טוב

במהלך השבעה הגיע מרוסיה סרגיי, אביו של אלכס. השניים לא היו בקשר שנים לפני הפיגוע. "כשהוא הגיע, כמעט